

Když slunce zapadalo nad lesy, které dotvářely karlovarskou krajinu už několik staletí, působilo jako něco rudého a nepatřičného, jako krvavý flek, který se udělá na nemocné pokožce. Narůžovělá oblaka kolem něj líně proplouvala a na pár vteřin ho zakryla, aby vzápětí zmizela za horami.

Za těmi vrcholky, kde se podle legendy kdysi řítíl lesem na svém bujném oři jeden český panovník a kde sledoval uzdravujícího se jelena, jak pije vodu z horkého pramene.

Báchorka pro malé děti.

Zdeněk Píkl zaparkoval auto na lesní cestě, kterou přehrazovala závora se zákazem vjezdu. Vystoupil a nohou odsunul plechovku od párků v kečupu. Skutálela se po uježděné cestě dolů ke škarpě a zůstala ležet dnem vzhůru u chomáčů zažloutlého mechu. Přece jen bylo teprve jednadvacátého března, příroda se tady obnovovala jako všude jinde a bude ještě pár týdnů trvat, než se začne zelenat.

Píkl si povzdechl. Sešel pár metrů dolů, plechovku sebral a vrátil se k autu. Otevřel zadní dveře a hodil ji na podlahu za přední sedadlo. Dalo se tomu říkat pracovní deformace nebo smysl pro pořádek, čert aby se v tom vyznal. Zabouchl dveře a použil centrální zamykání. Když to cvaklo, spokojeně zamručel.

Upravil si kabát, zapnul horní knoflík a podíval se před sebe. Cesta se tu stáčela doprava, vedla březovými lesy a končila po sedmi kilometrech v polích před malou vesničkou Hory.

Začala mu vibrovat pravá kapsa kalhot a neodbytný zpěv Michala Tučného si hledal cestu na povrch. Nahmatal poslepu tlačítko na příjem.

„Která báječná ženská mi to volá?“ Říkal to s úsměvem na své hladce oholené tváři. Druhou rukou si odhodil blondatou ofinu z očí, zkontroloval hmatem dveře a vydal se po cestě do hloubi lesa.

„Kolik jich máš?“ odpověděl mu medový hlas jeho manželky.

„Žádná z nich na tebe nemá, s tím si nemusíš dělat starosti.“

Snažil se držet uprostřed vyjetých kolejí. První březnové deště přinesly na západ Čech srážky, které on ani nejzkušenější a nejznalejší meteorologové nepamatovali, natož aby je někdy zažili. Za jeden den napadlo přes dvě stě milimetrů, a nebyt lesů, které spoustu vody pobraly, dopadlo by to škaredě. Jeho přechytralý šéf tvrdil, že čím víc je v lese mechu, tím větší šance je, že nám „ten zelenej koberec zachrání prdel“. Zdeněk sice nepochyboval o jeho znalostech, ale snažil se nepřeceňovat sílu přírody. Faktem zůstávalo, že když prší, voda stoupá, když je sucho, voda klesá.

Vyhnul se největší louži a snažil se nezapadnout do bahna. Před ním se objevila zatáčka a v ní mezi smrčím malý rozpadlý krmelec se zbytky shnilého sena.

Jeho žena na druhém konci se na chvíli odmlčela. Pronesla pár vět, kterým Zdeněk Píkl nerozuměl.

„Na co ses to ptala?“

*Ptala se na to, kdy přijdeš. Na to se přece vždycky ptá. Její třetí věta je „Kdy přijdeš?“*

„Kde vlastně jsi?“ zeptala se po chvíli.

Těsně vedle.

Poškrábal se na krku. Bylo zvláštní, že v čase, kdy ještě člověk nenarazí ani na jednu mušku, se stejně najde v lese něco, co člověku dokáže pít krev. Komáři snad musejí přezimovat stejně jako medvědi. „Musím vyřídít ještě něco pracovního. Stýblo v pátek večer spočítal, že můžeme prodat většinu dřeva, které jsme teď v březnu nařezali. Víš, kolik prostorových metrů tam máme? Až hrůza. Loni jsme to na můj vkus až moc flákali, takže bylo potřeba pořádně zabrat. A jestli to neudáme, bude z toho průšvih, protože se díky té vodě všude kolem rozmnoží bekyně a pak teprve nastane čoro. Dokážeš si to představit?“

Irena Piklová na druhém konci zahučela: „Uvědomuješ si, že jsi mi vůbec neodpověděl?“

„Potřebuju označit dřevo na zítřejší odvoz.“

„Večer?“

„Technicky vzato ještě není večer, teprve se stmívá.“ Pikl překročil úzkou strouhu, kterou přes cestu tekla voda. Krásná čirá křišťálová voda. Mizela vlevo vedle cesty za hromadou hlušiny, co tam zůstávala od prvního průjezdu buldozeru lesem.

„Dělám špalíčky s kaší. Ale ty to asi nestihneš, vid?“ Tón Ireny Piklové začal nabírat na provokativní ležérnosti. „Stejně jsou nejlepší ohřáté.“

„Za hodinku jsem doma.“

Zdeněk Pikl udělal dva kroky doleva, aby obešel obří louži. Zabírala skoro celou cestu. Levá noha mu uklouzla po jílovitém kraji, snažil se ještě zachytit rovnováhu, ale došlápl špatně i druhou nohou a bokem se zřítíl do mokrého borůvčí.

Do pusy se mu okamžitě dostaly drobné lístky a zbytky pavučin a smísily se tam s několika nadávkami. Nejhorší smetí vyplivl, vlhkými prsty si vylovil z úst zbytky a několikrát si šťavnatě odplivl. V levé botě ucítil bodnutí, samovolně mu škublo v koutku a poklesla ramena.

„Skvěle, prostě skvěle.“ Rukou si otřel vodu z čela a začal si rozvazovat tkaničku. Zkontroloval telefon v ruce. Bylo na něm jen pár kapek, líně se sunuly po displeji k okraji. Utřel ho o suchou část kabátu a přiložil k uchu.

„Jsi tam?“ promluvil.

„Čekám na tvoji odpověď,“ ohlásila se jeho žena.

Pikl pracoval jednou rukou na botě, ale mokrá tkanička jeho pokusům srdnatě vzdorovala. Navíc se do ní zamotaly drobné smrkové větvičky.

„Promiň, ale neslyšel jsem tě.“

„Ptala jsem se, jak jsi na tom s tou hokejkou.“

„Dodělám ji nejpozději během zítřka.“

„Martas tvrdil, že ji dneska budeš mít hotovou.“ Trochu zamaskovala, což bylo znamení, že není připravená na výmluvy. „Když šel dneska s kluky na ten jejich plácek, dělal jim prý jen nosiče tenisáků. Víš, jak těžce snáší, když s nimi nemůže hrát. Mám pocit, že kdyby se nechtěl vyhnout posměškům, tak by se i rozbrečel.“

„Kdybch nemusel teď tvrdnout v lese, dělal bych na ní.“

„Proč ji prostě nekoupíš?“

„Protože takhle ji spíš ocení a bude se o ni starat.“

„Tak mu to řekni sám. Už pět minut se mi sápe po telefonu.“

Zdeněk Píkl si povzdechl. „Tak mi toho Terminátora dej.“

Slyšel šepotem položenou otázku, kdy tatínek přijde, a stejně potichu vyřčenou odpověď, že brzy, že má nějaké povinnosti. A pak už se ozval vysoko položený hlas jeho osmiletého syna.

Martinu Piklovi bylo osm v únoru, ale svým vzrůstem už teď převyšoval většinu svých vrstevníků. A vlastně nejen vzrůstem. I fyzickou, kondicí a sportovním nadáním. Oba rodiče mohli jen čekat, jakým směrem se jejich syn vydá, kde zakotví a který sport si ve finále zvolí. Zatím to vypadalo na hokej, jelikož ho hrál a trénoval i v období, kdy se tu o led ani nezavadilo a když neměl žádný trénink. Zdeňkovi připomínal fotbalisty ze staré školy, Viktora, Panenku nebo Vízka, kteří tak často mluvili o tom, jak měli v dětství míč doslova přirostlý k noze a kopali si vlastně vždy a všude. Samozřejmě, tohle byl hokej, ale není to vlastně jedno? Oni tím svým sportem žili, nesoustředili se jen na dva tréninky týdně a nikdo je nemusel pobízet k tomu, aby se zdokonalovali. Protože – ač už se tomu dneska dá těžko věřit – tehdy se sport nedělal pro peníze. Pro slávu možná ano, ale dělali ho kluci, kteří mu byli schopni obětovat všechno.

A něco podobného viděl u svého syna. Možná za pár let, až objeví elektroniku a holky, bude mluvit jinak, ale v osmém roce života v něm viděl Zdeněk Píkl nadšení, které z obyčejných kluků z ulice dělalo sportovce s velkým S.

„Tati?“ V otázce byla zvědavost i nadšení.

Zdeněk Pikl štoural levým ukazováčkem na nártu pod látkou boty a pak to vzdal a vsedě na mokrém lesním podrostu si botu začal zouvat.

„Nazdar, Martás, chceš tu svoji hokejku, vid’?“

„Hm.“ Zvědavost stoupla, nadšení zůstávalo. „A ty už ji máš, tati?“

„Zítra bude.“ Když se do ní pustí hned ráno, má ji do osmi hoto-  
vou. Základní dřevo je připravené. A samolepky si na ni už snad nalepí sám.

„Protože oni kluci už hrajou beze mě, víš? Našli si nějakého kluka ze Šmeralky. Jeho táta pracuje na stadionu v Rakousku a má tam spoustu věcí zadarmo. Třeba chrániče.“

Zdeněk si nebyl jistý, jestli si teď jeho syn stěžuje, že ho nahradil někdo jiný, nebo je mu líto, že nemůže být u toho, když jeho parta dostává výstroj zdarma. Ale asi to bylo jedno.

„Tak zítra na sto procent, slibuju,“ hekl, protože konečně nahmátl ostrou větvičku zapíchnutou do jemné kůže pod palcem. Kdyby teď byl červen, sledoval by svoji ponožku modrou od borůvek a číchal by odér podhoubí, který ho vždycky fascinoval. Takhle místo toho jen cítil, jak mu vlhne zadek na kalhotách a vraští se mu kůže na mokrých palcích u nohou. „Můžeš mi pomoct. Když se ti bude chtít brzo ráno vstávat.“

„V kolik?“

„V půl sedmé.“

„Eeeeeech. To nééé.“ Jeho syn legračně zakňučel a skoro to vypadalo, že položil telefon. Ale pak pokračoval: „To je moc brzo. Já si počkám.“

„Budeš ji mít ráno připravenou.“

„A kde jsi, tati? Už jedeš domů?“

„Za chvíli. Momentálně se peru se svojí nešikovností, Martás. Lovím si z boty borůvky a jehličí. A můžeš mi připravit suché ob-  
lečení, protože tohle jde rovnou do pračky.“

„Vážně?“ Zachichotal se. „Co jsi dělal?“

„Tvůj tatík neumí chodit.“ Pikl škulbl, větvičku z nohy vytrhl a od-

hodil. Nebyla zaražená do masa, jen vězela podélně pod kůží. Ale kdoví, některé šrámy vypadají povrchově a krev se ukáže až později. Promnul si svědicí ránu a navlékl si zpět ponožku. „Kdybys mě viděl před dvaceti lety. Závodně jsem –“

„Jo, já vím, běhal. A maminka plavala.“

„Správně.“ Nazul si botu a zavázal tkaničku. „A ty budeš taky.“

„Já nechci běhat.“

„Jako aktivní sportovec musíš. A je jedno, jestli děláš fotbal, hokej, nebo třeba lyžuješ. Musíš nabrat fyzičku. Někdy ti o fyzičce povyprávím.“

Slyšel v telefonu velké povzdechnutí. Stejně rychle, jako se děti pro něco nadchnou, dokáže jejich entuziasmus i vyprchat. Tím rychleji, čím pomaleji dospělí převádějí jejich sny ve skutečnost. „A teď už jedeš domů?“

„Dej mi pár minut na zařízení všeho potřebného, a už budu na cestě.“

„Tak na sebe dávej pozor. Pamatuješ na to prasátko loni na jaře.“

Prasátkem loni na jaře byla myšlena stokilová bachyně, která se zatoulala na hlavní tah z Varů do Prahy, pobíhala od krajnice ke krajnici, až si vybrala auto rodiny Piklových, vzala ho s rozběhem a udělala kráter v bočních dveřích. Marťas se strachy počural a odmítal dvě hodiny vylézt z auta. Pomohl až dvojitý pohár s čokoládovou zmrzlinou a na kolečka nakrájeným banánem. Zdeněk Píkl se obával, že bude mít jeho syn několik dní noční můry, ale naštěstí se ukázalo, že je uvnitř dostatečně silný, že nemá jen vyspělejší postavu, nýbrž že je vyzrálejší i na duchu. A tak se z téhle kalamity stala během roku potrava pro historiku, kterou celá rodina s gustem vyprávěla na oslavách.

„Myslím na to.“

„Hm. Chceš ještě maminku?“

„Jo, dej mi ji.“

Využil těch pár volných sekund a upravil si obě nohavice. Postavil se a zkusil podupem nohu. V pořádku.

Jeho manželka promluvila trochu později, než očekával. Ozvalo se bouchnutí dvířek. Pravděpodobně od trouby. S jídlem se jde do finále. „Tak pospěš.“ Zněla malinko nesoustředěně, jako by to říkala prázdnému prostoru před sebou, a ne člověku, s kterým sdílí lož.

„Slibuju. Až se Martas nají, tak mu prosím tě projed' sešity, aby zase nezapomněl úkol z češtiny jako poslední.“

„Provedu.“

„Těším se na tebe.“ Zamlaskal do telefonu tak, aby to bylo slyšet. A tohle muselo být slyšet až na konci lesa. „Ta byla pro tebe.“

Irena Piklová v pět kilometrů vzdáleném rodinném domku slastně vzdychla. „Romantik v tobě ještě neumřel, to je dobré vědět. Tak to tam spočítej a alou domů.“

Zdeněk Píkl telefon zasunul do nepromokavého kabátu.

Kdo by si kdy pomyslel, že bude mít fungující rodinu, že? On tedy ne. Ne že by o tom v mládí neuvažoval, ale rozhodně se nemohl rovnat vrstevníkům, kteří měli ve dvaceti letech pevné vztahy. Vztahy založené na důvěře a porozumění, jak říkali někteří v hospodě u piva. Spousta z nich je dnes rozvedených. Ne všichni, samozřejmě. Někteří mají odrostlé děti a můžou si směle začít užívat života a třeba začít šetřit na něco, o čem vždycky snili.

On měl všechno, o čem snil, už kolem třicátého roku života. Práci, peníze, respekt. Všechno pěkně zabalené v jednom balíčku, ozdobené dárkovou mašlí a vložené do jeho života. Rodina tam tehdy neměla místo, o dítěti ani neuvažoval.

Ale teď... teď může s klidem prohlásit, že Martas je to nejlepší, co ho v životě mohlo potkat. A ano, zní to přesně tak slabodušsky a stereotypně, jak to myslí a říká. Jeho syn ho po třicátém roku života navedl na cestu, na níž nejspíš měl být. Ukázal mu směr, kterým se vydat, a věci, o kterých si ani náhodou netroufal tvrdit, že je někdy může chtít. Trvalo mu přes třicet let, než se k tomu poznání dostal, a potřeboval k tomu jedině. Jednoho blondatého čiperného cvrčka s hlasem jako Rákosníček.

Když nad tím tak přemýšlel, zatímco vyšlapoval lehký stoupák podél oholených modřínů a nechával si na čelo proudit chladnoucí vítr, jeho rodičovství se dalo prozatím rozdělit na dvě etapy. Před druhým rokem synova života, kdy nezvládal naprosto nic, všechno pro něj bylo nové a byl přesvědčený, že výměna plínky je větší umění než sestavení elektronického vstřikovače, a od třetího roku až po dnešek. V tomhle „novodobí“, jak to sám nazýval, se dostal do opravdové role otce díky tomu, že Marťas začínal chodit, mluvit a něco požadovat. A bylo jedno, jestli to bylo chrastítko nebo později čtení pohádek. Tohle bylo období, kdy si začal připadat platný, a ne jako stážista před dveřmi v třicátém patře kancelářské budovy.

Viděl jasnou zlatou čáru s malými stopami, tak akorát velkými, aby se po nich vydal. Všude okolo byly cedule s nápisy POHOUTPAT nebo POMOC SESTAVIT AUTÍČKO a on je jednu po druhé snímal, spokojeně strkal do svého pomyslného rodičovského šuplíku a odškrtoval si je. Tohle byla role, kterou zvládal.

Když se před ním začala cesta rozšiřovat, krvavější flek na obloze už dávno nebyl vidět, ale přesto stále zvládal prosvětlovat části lesa. Mýtina vedle cesty, plná čerstvých pařezů a hald větví naházených na sobě, byla potměňlá, ale uprostřed, v kolejkách, kudy Zdeněk Píkl procházel, se přeervalo světlo, které ještě dokázalo slunce v šest hodin večer vyprodukovat.

Pohlédl nad sebe nad koruny stromů. Pás tmavě modré oblohy se táhl daleko k západu a mizel v temnotě. Navzdory všem předpokladům bylo v lese ticho. Neozývalo se žádné houkání sovy nebo podobné nesmysly, které člověk slychal v pohádkách.

Zahnul vpravo, přeskočil výmol a vydrápal se na jehličnatý podrost. Stromy tu byly daleko od sebe a mezi nimi čisto. Všechny větve a zbytky pokáceného dřeva byly staženy ke kraji cesty a připraveny na odvoz.

Postava, která se objevila nedaleko něj u borovice označené jedním červeným kruhem, působila skoro nepatříčně. Stála tiše, nohy rozkročené, ruce za zády. Obličej se ztrácel v šeru.



Čím víc se Pikl blížil, tím víc rozeznával jednotlivé rysy muže, jehož si nedávno dobře prohlédl na fotografii. Ztrhaná tvář zasazená do hranaté lebky, oči daleko od sebe, huňaté obočí, které se ztrácí pod stínem kšiltu modré čepice s logem Montreal Canadiens, uši těsně přitisknuté k hlavě s výraznými lalůčky, nos špičatý, zarudlý s roztahujícími se nozdrami, ústa pěvně stisknutá.

Stál a pečlivě sledoval blížícího se Zdeňka Pikla.

Když byl od něj deset metrů, muž se rozhlédl, jako by nechtěl věřit tomu, že je příchozí sám.

Při vzdálenosti pěti metrů už viditelně znervózněl, jednou nohou zacouval a podrážkou s sebou vzal hromádku mokrého jehličí. Pravou ruku zvedl výstražně do vzduchu a levou nechával za zády.

„Proč –“

Zdeněk Pikl neměl potřebu nechat ho domluvit. Ostatně – kvůli tomu tu nebyl. Vzdálenost pěti metrů ve zlomku sekundy zkrátil na minimum a v ruce se mu objevila čepel, kterou zručně zabodl z levé strany do krku překvapeného muže. Ustoupil na stranu, aby ho nepotřísnila tryskající krev, pomalu muže obešel sledován jeho zorničkami, které kopírovaly Piklovy kroky a zastavily se až v místech, kde už nemohly dál.

Pikl chytil muže ze zadu jednou rukou nad kšiltem za hlavu a druhou provedl pomalý řez následovaný chroptěním a tenkým hvízdáním, které značilo unikající vzduch z průdušnice.

Ustoupil, nechal tělo klesnout na kolena a nakonec dopadnout s jemným zašustěním do lesního koberce. Hlava se muži neotočila na stranu, zůstala rovně, a on se tak svým špičatým nosem zabořil do právě se tvořícího podhoubí.

Tentokrát už les tak tichý nezůstal. Kousek od obou mužů něco zapištělo a zmizelo v nízkém smrčí, nějaký lesní hlodavec. Pokud to měl být jediný svědek, dokázal se s tím Pikl smířit.

Kouknul na hodinky.

Akorát tak čas vrátit se na večeri.